

en saadan Maade, at ikke en Haandfuld Folk eller f. Eks. et enkelt Skib skulde kunne slaa os til Jorden. Det var det Forsvarsstandpunkt, det ærede Medlem fra Ringkøbing indtog i 1899; hvis han i Aar havde staaet som Ordfører for den radikale Gruppe, vilde jeg have fundet det lige saa naturligt, som jeg finder det Standpunkt, han nu staar paa, unaturligt. Selvfølgelig maa det være Ret for enhver at komme til et andet Standpunkt, og navnlig maatte det være naturligt for en Mand, der, som det ærede Medlem, stadig forveksler Kendskab til en Ting med Kundskab til en Ting, at han, naar han blev Krigsminister og derigennem fik Vejledning af de sagkyndige, kunde igennem denne sagkyndige Vejledning komme til et andet Standpunkt. Men det er ikke sket. Den højtærede nuværende Forsvarsminister har erklæret, at han ad sagkyndig Vej er kommen til Overbevisningen om Nødvendigheden af en Sikring af København mod Landsiden — hvorledes den skal ordnes, er et andet Spørgsmaal —, men det ærede Medlem har aldrig sagt, at han ad sagkyndig Vej er kommen til sin Overbevisning. Jeg skal imidlertid senere komme ind paa nøjagtig at gennemgaa det Forslag, som det ærede Medlem nu er Talsmand for, og som han paastaar er det eneste rigtige.

Da Forsvarskommissionen blev nedsat, blev der stillet den en dobbelt Opgave. Den skulde paa den ene Side give en Fremstilling af Beskaffenheden af det Forsvar, vi havde, og paa den anden Side fremsætte en Plan til Forsvarets fremtidige Ordning. De to Opgaver hørte selvfølgelig meget nøje sammen, fordi man jo først maatte kende den bestaaende Tingenes Beskaffenhed, inden man kunde forandre den. Meningen var ikke at skabe noget nyt, men i Virkeligheden var Maalet at afhjælpe det bestaaendes Mangler. Det var foreskrevet i Loven, at naar Forsvarskommissionen var færdig, skulde den afgive Betænkning saavel til Regeringen som til Rigsdagen. Forsvarskommissionen sad, som bekendt, lidt over 6 Aar, inden den kunde blive færdig. Man har bagefter sagt, at det var godt, den sad saa længe, Sindene var komne til Ro, og der var oparbejdet en Forsvarsstemning. Ja, det kan alt sammen være meget rigtigt, men man

glemmer den anden Side af Medaillen, og det er den, at det er jo ikke det lille Danmark, der bestemmer Udenrigspolitikken i Europa. Det var en Letsindighed uden Lige; at den er gaaet godt, kan dog ikke være et Vidnesbyrd om, at det var rigtigt, at man sad saa længe om det. Men alligevel synes man at være tilbøjelig til at fortsætte i samme Retning. Jeg vil tillade mig at minde om, at der nu er gaaet omtrent et Aar, siden Forsvarskommissionens Betænkning er afgiven, og endnu ere vi ikke et Skridt videre.

Da saa det Øjeblik kom, da Forsvarskommissionen var færdig og skulde afgive sin Betænkning, affattede den denne i to Dele. Den ene Del, omfattende Forslag til, hvorledes den fremtidige Ordning skulde være, blev sendt til Regering og Rigsdag, den kom i Handelen, og Offentligheden fik Lejlighed til at gøre sig bekendt med den. Den anden Del blev sendt til Regeringen med den Bemærkning, at den foreløbig ikke maatte komme frem for Offentligheden. Jeg tror, at det i Virkeligheden netop var den, man trængte til. Regeringen havde ikke den aller ringeste Brug for den, for Regeringen havde selv givet de Oplysninger, som Forsvarskommissionen havde behøvet til denne Fremstilling, men Befolkningen trængte til at faa disse Oplysninger. Det var jo i Mellemtiden meget ofte saavel i Pressen som i Foredrag og ved andre Lejligheder blevet hævdet, at vi gav aarlig 20 Mill. Kr. ud til vort Forsvar, men i Virkeligheden havde vi intet Forsvar, og ingen har gjort denne Anskuelse stærkere gældende end jeg, det vedkender jeg mig fuldt ud. Hvad svarede man saa? At det var Overdrivelse, og for almindelige Mennesker maatte det jo ogsaa se ud som Overdrivelse. Det var ikke let at tænke sig Muligheden af, at man aarlig udgav en saabetydelig Sum uden i Virkeligheden at have noget som helst Forsvar. Den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), mente derfor, at det var nødvendigt at berolige Stemningen, og derfor udtalte han her i Tinget — jeg tror, det var overfor det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) —, at vi havde et brugeligt Forsvar, omend et Forsvar, der havde